

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatele **Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy,** se sídlem v Brně, Žerotínovo náměstí 3/5, za účasti **M. V.,** v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2007, č. j. 57 Ca 46/2006 – 48,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2007, č. j. 57 Ca 46/2006 – 48, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“), kterým tento soud zrušil jeho rozhodnutí ze dne 2. 8. 2006, č. j. JMK 101345/2006, pro vady řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zrušovaným rozhodnutím zamítl stěžovatel pro opožděnost odvolání M. V. (dále jen „účastník“) podle ust. § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, proti rozhodnutí Městského úřadu Kuřim, odboru dopravy (dále též „městský úřad“), ze dne 1. 11. 2004, č. j. 280/OD-2004/Lap-Př, jímž byl účastník uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“), čehož se měl dopustit tím, že dne 31. 8. 2004 vlivem nepřizpůsobení rychlosti jízdy narazil osobním automobilem reg. zn. X do svodidel, a kterým mu byla uložena za něj pokuta ve výši 2000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení.

Jako právní důvody kasační stížnosti stěžovatel uvedl důvody uvedené v ust. § 103

odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel spatřuje vady rozsudku v jeho nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a dále v nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že měl vydat meritorní rozhodnutí ve věci po uplynutí jednoroční prekluzivní lhůty. Stěžovatel rozhodl o opožděnosti odvolání, věcí samou – předmětem řízení o přestupku – se nezabýval právě z důvodu, že řízení o přestupku již bylo pravomocně ukončeno. Jelikož rozhodnutím stěžovatele bylo odvolání účastníka zamítnuto jako opožděné, jediným oprávněným žalobním tvrzením může být tvrzení, že odvolání bylo podáno včas, takže neprojednáním věci meritorně stěžovatel účastníka zkrátil na jeho právech ve smyslu ust. § 65 s. ř. s. Stěžovatel namítá, že se krajský soud vůbec nevyjádřil k otázce oznámení rozhodnutí městského úřadu, od níž se odvíjí posouzení včasnosti odvolání účastníka a která byla naprosto zásadní otázkou řízení před soudem nastolenou v žalobě účastníkem. Krajský soud pouze konstatoval, že stěžovatel vydal v rozporu se zákonem rozhodnutí „ve věci“. Proto stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Účastník se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Zásadní stížní námitkou stěžovatele je jeho nesouhlas se závěrem krajského soudu, že měl vydat meritorní rozhodnutí ve věci po uplynutí jednoroční prekluzivní lhůty. Proto Nejvyšší správní soud zhodnotil obsah spisu Krajského soudu v Brně a napadený rozsudek přezkoumal z důvodů uplatněných v kasační stížnosti.

Stěžovatel je přesvědčen, že rozhodl správně o opožděnosti odvolání, věcí samou – předmětem řízení o přestupku – se nezabýval právě z důvodu, že řízení o přestupku již bylo pravomocně ukončeno. Krajský soud tak podle stěžovatele učinil evidentně nesprávné zjištění, o čem stěžovatel rozhodl, a jeho navazující posouzení tak nemůže být správné. Jelikož rozhodnutím stěžovatele bylo odvolání účastníka zamítnuto jako opožděné, jediným oprávněným žalobním tvrzením může být tvrzení, že odvolání bylo podáno včas, takže neprojednáním věci meritorně stěžovatel účastníka zkrátil na jeho právech ve smyslu ust. § 65 s. ř. s. Jedině v tomto směru se žalobou taky mohl zabývat krajský soud a bylo-li by prokázáno, že odvolání bylo včasným a došlo by ke zrušení rozhodnutí stěžovatele, byla by prolomena právní moc rozhodnutí městského úřadu a věc by musela být stěžovatelem

posouzena v odvolacím správním řízení meritorně. Otázka oznámení rozhodnutí městského úřadu, od níž se odvíjí posouzení včasnosti odvolání účastníka, tedy byla naprosto zásadní otázkou řízení před soudem nastolenou v žalobě účastníkem. Avšak krajský soud se k ní vůbec nevyjádřil a doručováním písemného vyhotovení rozhodnutí městského úřadu probíhajícím v listopadu 2004 se vůbec nezabýval, přičemž to je při přezkumu rozhodnutí stěžovatele zásadní otázka vymezená žalobou. Krajský soud pouze konstatoval, že stěžovatel vydal v rozporu se zákonem rozhodnutí „ve věci“, třebaže řízení měl zastavit, protože odpovědnost za přestupek zanikla. Tento závěr krajského soudu může směřovat k tomu, že odvolání účastníka opožděné nebylo, že rozhodnutí městského úřadu není v právní moci a nebylo oznámeno, jak tvrdí účastník. Zda a z jakých důvodů krajský soud k závěru o neoznámení rozhodnutí městského úřadu skutečně dospěl, však není z rozsudku zřejmé. Rozsudek je z tohoto hlediska zatížen vadou spočívající v absolutní neodůvodněnosti a tím nepřezkoumatelnosti.

Nejvyšší správní soud považuje v této věci za nezbytné uvést, že k situaci, kdy se krajský soud při svém rozhodování nikterak nezabýval námitkami účastníka, se již dříve vyslovil ve svém rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaném pod č. 787/2006 Sb. NSS, z něhož vyplývá, že opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ostatně shodný názor zaujal i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 12. 10. 1995, sp. zn. III. ÚS 55/95, publikovaném ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu pod č. 61/1995. Vzhledem k tomu, že okolnosti předvídané ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu nastaly i v tomto případě, neboť krajský soud se při svém rozhodování nikterak nezabýval námitkou týkající se doručování písemného vyhotovení rozhodnutí městského úřadu, ani další námitkou účastníka, že napadené rozhodnutí je stiženo závažnou formální vadou, neboť na řízení o odvolání měl být použit předchozí správní řád, tj. zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, nikoliv zákon č. 500/2004 Sb. Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě se jedná o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Krajský soud v Brně je proto v dalším řízení povinen se těmito námitkami řádně zabývat.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud v dané věci uvádí, že námitku účastníka, že napadené rozhodnutí je stiženo závažnou formální vadou, neboť na řízení o odvolání měl být použit zákon č. 71/1967 Sb., posoudí soud ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tedy zda-li by byla v daném případě naplněna podmínka, že případná vada řízení mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Za tohoto stavu věci považuje Nejvyšší správní soud za bezpředmětné zabývat se dále podrobně dalšími námitkami stěžovatele v kasační stížnosti, neboť zjištěná nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí je sama o sobě důvodem pro zrušení citovaného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu přezkoumal v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Proto dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu pro nezákonnost zrušil a věc mu současně vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. O věci

přitom rozhodl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Brně v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu